

Parlament de l'antic alumne Sebastià Bennasar

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2013**

Barcelona, 30 de novembre del 2013



**Universitat
Pompeu Fabra
*Barcelona***

Benvolgudes autoritats, benvolguts membres de la comunitat acadèmica,

Deixau-me dir en primer lloc que és un privilegi i un honor ser avui aquí. Fa només quatre anys jo hi era com a alumne, i poder repetir cerimònia de graduació és, si més no, sorprenent.

Començaré la meva intervenció citant Winston Churchill, que és quelcom que fan molt els anglesos. El vici és molt semblant al que tenim els catalans, que ens feim un fart d'esmentar Josep Pla en ocasions com aquestes sense haver-lo llegit gaire. Doncs bé, Churchill deia que “hi ha veritats, mitges veritats, mentides i estadístiques”. Potser hauríem de fer una estadística per veure quantes vegades s’ha emprat la frase, però avui hem de parlar d’una dada estadística: hi ha un 18% d’universitaris catalans que no llegeixen ni un sol llibre al llarg de l’any.

El que l’estadística no ens diu és quants llibres llegeixen l’altre 82% ni quins. No entrarem ara a fer preguntes molestes en un dia de festa i de joia per als estudiants que avui es graduen i que inicien una nova vida, i molt manco per a pares i familiars. Tots heu fet un grandíssim esforç per poder ser aquí, però vull convidar-vos a fer unes quantes reflexions i aprofitar per fer un agraïment.

Començaré pel final, per l’agraïment. Jo vaig ser un alumne una mica diferent que molts de vosaltres. En primer lloc perquè vaig arribar a la universitat després de dotze anys de vida laboral al *Diari de Balears*. Crec que aquell diari de Mallorca va ser la meva primera universitat. Allà em varen ensenyar valors com el de la feina en equip, la responsabilitat, la voluntat d’aprendre constantment i el valor de la feina ben feta, amb ètica. Crec, sincerament, que des d’aquella redacció fèiem un periodisme de veritat. Després vaig arribar a aquesta universitat i em varen ensenyar moltes coses, entre elles a pensar, a llegir i a entendre que el món i el coneixement no es basa en compartiments estancs, sinó permeables i que permeten la interactuació.

Les dues reflexions són les següents: crec que estam en un món on s’han fet molts experiments fallits per sortir de la crisi. Hem experimentat –més per força que per grat– la via Alemanya i no ens en sortim. Potser hauríem d’experimentar altres vies, entre elles la de la via cultural. Estic convençut que només la cultura ens podrà treure d’aquest atzucac.

La segona reflexió és la del paper que han de tenir les humanitats en aquesta societat nostrada. I aquí sí que és vital la implicació de tots. Necessitam ciutadans que sàpiguen fer coses, però sobretot ciutadans que sàpiguen pensar, que tinguin un desenvolupat sentit crític i que tinguin molt desenvolupada la capacitat d'imaginar, que únicament s'aconsegueix a través de la literatura. Tres fets que molesten els nostres governants perquè ens fa millors ciutadans. Aquest hauria de ser l'objectiu de les universitats, i encara més de les públiques de qualitat com aquesta. I si és possible, amb la màxima plenitud per a la nostra llengua. Pompeu Fabra ens ho agrairà. I no caldrà citar tant Churchill.

Sebastià Bennasar

